

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.V.N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-77012-3/SO-2013,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-77012-3/SO-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 5. 2013, čj. OAM-424-14/ZR-2013, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17.595,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 11. 11. 2014, doručenou Městskému soudu v Praze osobně téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „žalovaná“) ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-77012-3/SO-2013 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žaloba byla usnesením

Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, čj. 3 A 144/2014-24, postoupena k rozhodnutí z důvodu místní příslušnosti Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“ nebo „*krajský soud*“), kterémuž byla věc doručena dne 8. 1. 2015 a byla jí přidělena sp. zn. 30 A 4/2015.

Ministerstvo vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“) rozhodnutím ze dne 28. 5. 2013, čj. OAM-424-14/ZR-2013 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) rozhodlo tak, že se ruší platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

K žalobcovu odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-77012-3/SO-2013, dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“) prvoinstanční rozhodnutí změnila tak, že platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu se podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ruší (výrok I.); dle § 77 odst. 3 se stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2013, čj. OAM-424-14/ZR-2013 (výrok II.).

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho základních práv na soukromý život a ochranu rodiny. Žalobce na území České republiky trvale pobývá od roku 1994. Od tohoto roku vycestoval mimo území České republiky pouze dvakrát, poprvé v roce 2004 do Vietnamu na dva měsíce, podruhé v roce 2008 opět do Vietnamu na čtyři měsíce. Vyjma těchto dvou cest pobývá žalobce výhradně na území České republiky.

Žalobce žije na území ČR se svou rodinou, o kterou se stará. Svazek s manželkou není jen formální, ale jedná se o plnohodnotné manželství, ve kterém jsou vychovávány dvě nezletilé děti. Manželka žalobce, paní P.T.V.A., nar. ... má na území ČR trvalý pobyt. Nezletilé děti – Q.B.V., nar. ..., a Q.H.V., nar. ..., se narodily v ČR a celý svůj život na území ČR žijí.

Žalobce a celá jeho rodina jsou trvale integrováni do české společnosti, přičemž na území České republiky pobývají i další příbuzní žalobce a jeho manželky. Žalobce v České republice pobývá téměř 10 let, jeho děti se zde již narodily a celá rodina považuje ČR za svou rodnou zem. Kromě rodiny má žalobce v České republice i spoustu přátel. V tomto ohledu poukazuje žalobce na čl. 10 odst. 2 Listiny, kde je uvedeno, že *každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života*.

S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že on a jeho rodina jsou úzce navázáni na území ČR. Zrušení trvalého pobytu na území České republiky žalobce vylučuje za daného

stavu věcí z možnosti získání jakéhokoliv jiného povolení k pobytu na území ČR. Takovýto postup je pak postupem, který zasahuje do základního práva žalobce a členů jeho rodiny na ochranu rodinného života, přičemž správní orgán nevzal kolizi zájmu spočívajícího v ochraně zájmů České republiky a základního práva na rodinný život ve svém rozhodování v potaz a zatížil tak rozhodnutí závažnou vadou.

Žalobce má za to, že realizací zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by došlo k omezení, resp. vyloučení jeho práva na styk s dětmi a manželkou, přičemž ve svém důsledku by se jednalo o rozhodnutí o odloučení otce od dětí a manžela od manželky, na kterém není zájem. Žalobce svou rodinu finančně podporuje, své děti plnohodnotně vychovává, což by tak mohl nadále činit jen s obtížemi.

Čirou demagogií je pak argumentace obsažená v rozhodnutí, proti němuž směřuje tato žaloba, a to že „*rodinní příslušníci budou následovat žalobce v návratu do jejich vlasti*“. Zde je evidentní, že žalovaný při rozhodování neuvážil absolutně proporcionalitu svého rozhodnutí, neboť rozhodnutí zasahuje podstatným způsobem do rodinných vazeb nejen žalobce, ale zasahuje celou rodinu.

Žalobce má za to, že právní následky rozhodnutí znamenají pro žalobce nenahraditelnou újmu, a to především v jeho výše uvedených základních právech.

Rozhodnutí je založeno na skutečnosti, že žalobci byl v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 9/2011 uložen nepodmíněný trest 6 let odnětí svobody. Žalobce uložený trest odnětí svobody již vykonal a dále vede řádný život.

Žalobce dále poukazuje na princip proporcionality výjimky ze základního práva na respektování rodinného a soukromého života podle článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozhodnutí, jímž byl žalobci zrušen trvalý pobyt na území ČR, pravidla proporcionality nerespektuje. Argumentace žalovaného, že žalobce strávil převážnou část života svých dětí ve vězení, a tedy je tak podstatným způsobem narušeno pouto k jeho rodině, která jej mohla navštěvovat ve vězení jen omezeně, je zcela zcestná, ignorující základní právo na ochranu rodiny a neodpovídající realitě.

Žalobce v rámci podmínek výkonu trestu udržoval se svou rodinou kontakt, jak jen to bylo možné, přičemž právě tento kontakt je důkazem jeho vázanosti na rodinu. V tomto ohledu žalobce navrhl, aby byl proveden důkaz dotazem na věznicí, v níž žalobce vykonával trest odnětí svobody, na četnost návštěv a osoby, které jej navštěvovaly. Tím by měl být prokázán těsný vztah žalobce a jeho rodiny.

Cynickým postupem žalovaného se jeví i odůvodnění, že ačkoliv žalobci (otci rodiny) byl zrušen jeho trvalý pobyt na území ČR a on se nebude moci nadále starat o své děti, není to pro žalobce neřešitelný problém, neboť jej jeho rodina může následovat zpět do Vietnamu. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí není přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když ve svém důsledku by podle názoru rozhodujících úředníků mělo vést k vystěhování celé žalobcovy rodiny. Z napadeného rozhodnutí vyplývá zásadní nepochopení základního práva na ochranu rodiny, neboť za prohřešek žalobce v podobě

trestního stíhání a odsouzení má být penalizována celá rodina. Zcela ignorována jsou základní práva nezletilých, kteří neznají život jinde. Navíc žalobci je tím brán jakýkoliv kredit k nápravě svého pochybení a pro rodinu znamená další řešení existenciální otázky.

Žalovaný nikterak nebral v úvahu, ani vzdálenost ČR od Vietnamu a finanční možnosti rodiny žalobce, kdy rodinní příslušníci by žalobce ve Vietnamu mohli přijet jen těžko navštívit. Už vůbec se nedá na takovou vzdálenost vychovávat a pečovat o nezletilé děti, natož udržovat manželský život.

Žalobce má za to, že nejsou splněny podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu na území ČR, neboť rozhodnutí podstatným způsobem narušuje jeho osobní a rodinný život. Žalobce má za to, že vypořádání se s pravidly proporcionality rozhodnutí je formalistickým přístupem k řešení věci a nerespektování základních práv jedince, resp. i členů jeho rodiny.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 11. 12. 2014, když v žalobě shledala jedinou námitku, a to údajnou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí na rodinný život žalobce. Otázce přiměřenosti se žalovaná věnovala na str. 3 až 5 svého rozhodnutí a na tuto pasáž v podrobnostech odkázala. Právní zástupce žalobce se, dle žalované, v žalobě zaměřil též na rodinné vazby žalobce na území České republiky, přičemž (logicky) vynechal skutečnosti snižující intenzitu dopadu rozhodnutí podrobně rozvedené na str. 4 napadeného rozhodnutí.

V dané situaci žalovaná popsala dva možné scénáře. Dle jejího názoru je jen na rodině žalobce, pro kterou variantu se rozhodne. Dle prvního možného vyústění se rodina rozhodne nenásledovat žalobce do jejich vlasti, což je dle zkušeností žalované poměrně časté. Žalovaná dále konstatovala, že vzájemné vazby rodiny byly z důvodu výkonu trestu odnětí svobody žalobce značně oslabeny několikaletou nepřítomností žalobce, a to po značnou část života žalobcových dětí. Jelikož tedy rodina již jednou několikaleté odloučení zažila a vzhledem k tomu, že má manželka žalobce na území České republiky matku a bratra, celá rodina jsou navíc držiteli povolení k trvalému pobytu, je skutečně možné, že se rodinní příslušníci žalobce rozhodnou na území České republiky zůstat. V takovém případě napadené rozhodnutí nestaví mezi žalobce a jeho rodinu nepřekonatelnou bariéru. Žalobci je odebráno „pouze“ nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vysloven nebyl.

Žalovaná podotkla, že žalobce i jeho žena přesídlili do České republiky až v dospělém věku, a proto je jim znám jazyk i realie jejich vlasti. Specifikem vietnamského etnika je pak to, že navzdory jakkoliv dlouhé době strávené v České republice se zde pohybují téměř výhradně v rámci svého etnika, což ostatně v případě žalobce dokládají příslušné trestní rozsudky. V případě návratu do vlasti (navíc vzhledem ke skutečnosti, že do České republiky přišli žalobce i jeho manželka až v dospělosti) se dle žalované vrátí do prostředí důvěrně známého. Jejich děti jsou pak tak malého věku, že v jejich případě nemůže být řeč o vysokém stupni navázání na Českou republiku (k tomuto viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 2 As 69/2013).

Právní zástupce žalobce dále dle žalované zcela cíleně nezmnínil druhou položku nutnou pro posuzování přiměřenosti, a to je nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce ve Spolkové republice Německo porušoval tamní cizinecký zákon, když se vydával pod jinou identitou, a rovněž porušil tamní zákon o zbraních. Ve Francouzské republice rovněž porušil cizinecký zákon, když se skrýval pod třemi různými identitami, z nichž ani jedna neodpovídala identitě, pod níž získal pobytové oprávnění v České republice. Po pouhých pěti letech pobytu na území České republiky se pak dopustil předmětné trestné činnosti. Žalobce spáchal zvláště závažný zločin, úmyslně, za účelem zisku a jako člen organizované skupiny, přičemž tato organizovaná skupina byla dle výroční zprávy Národní protidrogové centrály za rok 2010 největší zločineckou strukturou tohoto typu, kterou se podařilo toho roku zneškodnit. Právě na základě vysoké nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek dospěla žalovaná k závěru, že i přes nezanedbatelný zásah do rodinného života žalobce je dopad rozhodnutí přiměřený. To, že má žalobce na území České republiky rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že mu, ať udělá cokoli, nemůže být platnost jeho povolení k trvalému pobytu zrušena. V případě vysoké nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek, musí zájem společnosti převážit nad zájmem jednotlivce. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika

Žalobce k vyjádření žalované ze dne 11. 12. 2014 uvedl, že zcela odráží formalistický přístup k řešení věci, kdy žalovaná zcela opomíjí proporcionalitu svého rozhodnutí. Žalobce má navíc za to, že žalovaná ne zcela pochopila význam základních práv a materiální obsah práva na ochranu rodinného života. Argumentačně zopakoval totéž, co již bylo uvedeno v podané žalobě. V závěru doplnil, že v jeho případě nelze hovořit o vysoké nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Žalobce se dopustil pochybení, za které byl pravomocně v minulosti odsouzen a svůj trest vykonal. Od té doby žalobce vedl řádný život, se snahou po nápravě svého selhání. Žalobce v současné době nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek. Navíc je nutno připomenout, že trestní kauza žalobce nemusí být u konce, neboť v ní byly podány dvě stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Stížnosti mají totožný základ a ve výsledku může být rozhodnuto, že kauza se vrátí před obecné soudy v ČR (první kauza nezákonnosti domovní prohlídky provedené u žalobce je ve stadiu, kdy si přibližně před rokem žalobce a Česká republika vyměnili svá stanoviska a je velmi pravděpodobné, že dojde k meritornímu rozhodnutí soudem), druhá kauza je na samém počátku a míří na nezákonnost meritorního rozhodnutí, přičemž je založena na totožné argumentaci jako první stížnost.

[V] Duplika

Na obsah žalobcovy repliky reagovala žalovaná vyjádřením ze dne 31. 3. 2014, v němž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, dle něhož *fakt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním.*

Žalovaná dále upozornila na skutečnost, že žalobce páchal svou trestnou činnost v úmyslu přímém. Byl si tedy vědom toho, že trestnou činnost páchá, a že tudíž může být dopaden a uvězněn, čímž bude dlouhodobě znemožněno další soužití s jeho rodinou. Tento poměrně pravděpodobný vývoj nakonec skutečně nastal a žalobce byl na několik let uvězněn, což mimochodem zasáhlo do jeho rodinných vazeb mnohem intenzivněji než v případě zrušení jeho pobytového oprávnění. Poté, co s ním bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, se žalobce na zájmy svých rodinných příslušníků najednou rozvzpomenul a začal je používat jako rukojmí, tedy jako důvod, proč mu pobytové oprávnění nemůže být zrušeno. Taková argumentace je však zjevně účelová. Tím, že úmyslně páchal trestnou činnost, navzdory hrozbě několikaletého uvěznění, dokázal, že mu na těchto vazbách zas tolik nezáleží.

Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že se žalobce dopustil chování spadajícího do nejzávažnější kategorie protiprávního jednání, jaké český právní řád zná. Byl členem největší organizované skupiny obchodující s marihuanou, jakou se roku 2010 podařilo zneškodnit. Veřejný pořádek narušoval i ve 2 dalších zemích Evropské unie, kde se opakovaně vydával pod jinou identitou a porušoval tamní předpisy týkající se zbraní. Z tohoto je jasné patrné, že osoba žalobce je hrozbou pro veřejný pořádek. To, že má cizinec na území České republiky rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že mu, ať udělá cokoli, nemůže být platnost jeho povolení k trvalému pobytu zrušena. V případě vysoké nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek, musí zájem společnosti převážet nad zájmem jednotlivce. Žalovaná k tomuto dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci ani nijak nevybočuje z její ustálené praxe.

[VI] Triplika

Žalobce k duplice žalované podáním ze dne 21. 4. 2015 sdělil, že skutečnost, že žalobce spáchal v minulosti trestný čin, za nějž byl náležitě potrestán a udělený trest vykonal, nic nemění na skutečnosti, že v současné době vede řádný život se snahou po nápravě svého selhání. Žalobce v současné době nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek, natož „vysokou nebezpečnost cizince“ pro veřejný pořádek, jak žalovaná uvedla v duplice. Žalobce svým chováním po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody prokazuje snahu napravit své selhání. Nelze paušalizovat, že pokud se někdo jednou dopustil trestné činnosti, bude ji páchat i nadále. Žalobce je toho názoru, že odnětí svobody bylo pro něho dostatečně výchovným trestem, uvědomil si odpovědnost za své jednání, změnil svůj přístup k páčání trestné činnosti a srovnal si své životní priority, kterými je vedení řádného života a péče o svou rodinu.

Není pravdou, že žalobcova rodina již jednou odloučení žalobce zažila a vyrovnala se s ním dle svých možností. Byť byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, mohla jej jeho rodina ve věznici pravidelně navštěvovat, což se také stalo.

Ze všech dosavadních vyjádření žalované je zřejmé, že žalovaná nepřipouští žádnou snahu po nápravě „životního přešlapu“, kdy chce znemožnit žalobci další setrvání v České republice, i za cenou rozpadu rodiny žalobce. Rovněž není pravdou, že odnětí svobody žalobce zasáhlo do rodinných vazeb podstatně intenzivněji než zrušení pobytového oprávnění.

V případě odnětí svobody celá rodina včetně žalobce mohla být v pravidelném styku ve formě návštěv ve věznici a jednalo se pouze o časově omezenou událost, kdy žalobce byt' dostal trest odnětí svobody v délce trvání 6 let, mohl po uplynutí poloviny trestu požádat o podmíněčné propuštění na svobodu, což také učinil. Tvrzení žalované, že žalobce se rozpomenul na svou rodinu až po zrušení jeho pobytového oprávnění, je zjevně lživé a jedná se pouze o cynické vyjádření žalované, které není podloženo žádnými skutečnostmi.

Zrušení pobytového oprávnění žalobci znemožní vychovávat a pečovat o nezletilé děti a udržovat svůj manželský život, čímž bude prakticky zničen veškerý jeho osobní život. Žalobce by byl nucen opustit celou rodinu a vybudované rodinné zázemí. Napadeným rozhodnutím je penalizován nejen žalobce, ale i jeho manželka a nezletilé děti, neboť rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k násilnému oddělení žalobce od nezletilých dětí a manželky a ke vzniku trvalé újmy žalobce a jeho rodiny.

[VII] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního, věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 23. 3. 2016 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 28. 5. 2013, čj. OAM-424-14/ZR-2013 zrušil žalobci dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, **za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.**

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Ministerstvo vnitra k otázce přiměřenosti uvedlo toto: „Správní orgán se taktéž zabýval i otázkou přiměřenosti do soukromého a rodinného života účastníka, který dosud pobývá na území České republiky na základě vydaného povolení k trvalému pobytu občana třetího státu s platností od 14.09.2005. Jak uvedl ve svém vyjádření, má na území České republiky manželku a děti. K tomuto správní orgán uvádí, že žádným způsobem nezpochybňuje jejich vzájemné rodinné soužití. Případný další pobyt na území České republiky může řešit po splnění zákonných podmínek žádostí o jiný pobytový statut. Jak již správní orgán na jiném místě tohoto rozhodnutí uvedl, účastník řízení stráví několik let ve výkonu trestu ve věznici s dozorem, kdy může být se svou rodinou pouze v minimálním osobním kontaktu, což je zásah do jeho rodinného života a nyní i nepřiměřený zásah do života manželky a dětí, ale tento nepřiměřený zásah byl způsoben ze strany samotného účastníka. Účastník byl rozsudkem Vrchního soud v Praze čj. 11To 118/2012-11868 ze dne 23. 11. 2012 odsouzen dle § 283 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 6-ti let a byl zařazen do věznice s dozorem. (...) Skutečnost ztráty statusu povolení k trvalému pobytu v České republice je z hlediska správního orgánu určitým zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. Česká republika mu však vydala povolení k trvalému pobytu za předpokladu, že se bude chovat v souladu s českým právním řádem a platnými zákony a předpisy. Správní orgán je toho názoru, že samotná ztráta tohoto vysokého oprávnění k pobytu v tomto případě neznamena nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení, protože tento porušil platné zákony a předpisy České republiky a dopustil se úmyslného trestného činu. Je nezpochybnitelným faktem, že účastník řízení si zásah do svého soukromého nebo rodinného života způsobil sám svým protiprávním, kriminálně závadovým jednáním. Účastník řízení se vědomě a úmyslně dopustil protiprávního jednání a tím také vědomě vystavil důsledkům svého konání osoby sobě blízké. Veřejným zájmem České republiky je pak ponechat vysoký pobytový status pouze osobám respektujícím jeho právní normy a předpisy. Vzhledem k povaze a vědomému protiprávnímu jednání účastníka řízení a jeho porušování právních norem v tomto případě, převažuje veřejný zájem nad jeho zájmem. Žádné další skutečnosti, které by znamenaly, že vydané rozhodnutí nebude přiměřené výše uvedeným okolnostem, správní orgán nezjistil a nejsou mu známy. Vzhledem k výše uvedenému je správní orgán toho názoru, že dodržel zásadu přiměřenosti vůči výše uvedené právní normě.“.

Žalovaný správní orgán se pak dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého nebo rodinného života věnoval na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatoval: „(...) Ohledně podstaty posuzování přiměřenosti Komise odkazuje na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.08.2013, č.j. 8 As 68/2012, dle něhož „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“. Na jedné straně je třeba posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života, která podle názoru Komise není v tomto případě zanedbatelná. Odvolatel má na území České republiky manželku, paní P.T.V.A.. (...) Společně mají 2 děti. (...) Všichni jsou držiteli povolení k trvalému pobytu a po celou dobu pobytu jsou hlášeni na totožné adrese jako odvolatel. Z tohoto lze vyvodit, že vzájemné vazby jsou reálné, ačkoliv (i přes tvrzení obsažené v odvolání o udržování vzájemného kontaktu) je v daném případě zřejmé, že tyto vazby musely být oslabeny několikaletým uvězněním odvolatele, a to především vzhledem k věku dětí,

protože odvolatel strávil ve vězení většinu jejich života. Odvolatel pobývá na území České republiky po nezjištěnou dobu, přičemž od roku 2005 je držitelem povolení k trvalému pobytu, tedy již poměrně dlouhou dobu, nicméně s ohledem na jím páchanou trestnou činnost je evidentní, že se do většinové společnosti ještě zcela neintegrovat. Vzhledem k závažnosti porušení veřejného pořádku ze strany odvolatele (viz bod 2.) není jisté, zda mu bude jiné pobytové oprávnění uděleno. Proto je při posuzování přiměřenosti třeba vzít v potaz eventualitu, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve spojení s udělením výjezdního příkazu může vést k nucenému přesídlení odvolatele do jeho rodné země. Vzhledem k rodinným vazbám a věku dětí, jež musí být na své matce (a pravděpodobně i otci) nejen z existenčního hlediska závislí, nelze vyloučit ani takový scénář, že budou tito rodinní příslušníci odvolatele následovat do jejich vlasti. Ani to však pro uvedené cizince nebude neřešitelný problém. Z trestních rozsudků vyplývá, že odvolatel stále ovládá rodný jazyk a setrvale se pohybuje v rámci svého etnika, z čehož je patrné, že by pro něj návrat do vlasti nebyl extrémně náročný, neboť zná tamní jazyk i kulturu. V této souvislosti Komise navíc upozorňuje na nízký věk dětí, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 02. 2014, sp. zn. 2 As 69/2013, v němž nebyla nepřiměřenost vyřčena z důvodu nízkého věku dítěte, neboť právě z této skutečnosti „nelze usuzovat, že by byla na území ČR integrována natolik, aby to bránilo její sociální integraci na Ukrajině“. Odvolatel ani jeho rodinní příslušníci navíc nepobývají na území České republiky na základě žádné z forem mezinárodní ochrany, a tudíž neexistuje důvod, proč by se nemohli vrátit do země, jejímiž jsou státními příslušníky. Jelikož navíc rodina již jednou několikaleté odloučení zažila a vzhledem k tomu, že má manželka odvolatele na území České republiky matku a bratra, a celá rodina je navíc držiteli povolení k trvalému pobytu, je dokonce možné, že se rodinní příslušníci odvolatele rozhodnou na území České republiky zůstat. Dále je třeba posoudit povahu protiprávního jednání odvolatele. Ten se podílel na pěstování konopí, jež je sice drogou „lehkou“, nicméně závažnost tohoto jednání zvyšují další okolnosti. Pěstování probíhalo v technologicky vyspělé pěstírně, přičemž usušením by vzniklo zhruba 7,5 kg rostlinné drti, tedy množství značného rozsahu. Odvolatelova úloha v rámci předmětné organizované skupiny byla přitom poměrně zásadní, neboť uzavřel nájemní smlouvu na dům, řídil a organizoval celý proces pěstování, dával „zahradníkům“ rady ohledně pěstování a podílel se rovněž na zásobování pěstírny. To vše páchal úmyslně, za účelem dosažení zisku, po dobu několika měsíců, a především jako člen organizované skupiny. Uvedeným jednáním se dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, což je ve spojení s ust. § 14 odst. 3 téhož zákona považováno za zvlášť závažný zločin. Odvolatel se tedy dopustil trestného činu, jenž spadá do nejprísnejší kategorie trestných činů, kterou trestní zákoník zná. Komise v této souvislosti odkazuje na výroční zprávu Národní protidrogové centrály z roku 2010, tedy z roku, kdy se odvolatel dopouštěl výše specifikované protiprávní činnosti. (...) Konkrétně organizovaná skupina, jejímž členem byl i odvolatel, je pak zmíněna na str. 10 této zprávy jako největší zločinecká struktura obchodující s marihuanou, již se ten rok podařilo zneškodnit, a to na základě koordinovaného postupu mnoha složek Policie České republiky v rámci „Operace CANH“. Pro potřeby pěstírny byla navíc zřízena nelegální přípojka elektřiny, kvůli níž vznikla dodavatelské společnosti škoda ve výši cca 418.000,- Kč. Nebezpečnost osoby odvolatele pro veřejný pořádek pak navíc zvyšují skutečnosti uvedené na str. 118 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 03. 2012, sp. zn. 46T 9/2011, dle něhož se odvolatel v minulosti dopustil porušení cizineckého zákona Spolkové republiky

Německo, jelikož se vydával pod jinou identitou, a rovněž tam porušil zákon o zbraních. Ve Francouzské republice rovněž porušil tamní cizinecký zákon, přičemž se identifikoval pod třemi různými identitami, z nichž ani jedna neodpovídá identitě, pod níž získal pobytové oprávnění v České republice. Tyto skutečnosti byly potvrzeny porovnáním otisků prstů. Vzhledem ke značné závažnosti narušení veřejného pořádku ze strany odvolatele je proto evidentní, že v daném případě je přiměřený i závažnější zásah do rodinného a soukromého života odvolatele, a proto ani tato námitka není důvodná.“

Vzhledem k výše uvedenému nemůže být pochyb o tom, že správní orgány obou stupňů se otázkou přiměřenosti dopadu zabývaly, z hlediska kvantitativního, poměrně obsáhle. Co však neobstálo, byla kvalita tohoto odůvodnění. Proto se krajský soud ztotožnil s hlavním žalobním bodem týkajícím se otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí správního orgánu do osobního a rodinného života žalobce a jeho rodiny, tedy okolnosti, kterou je správní orgán povinen posuzovat v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. těmto závěrům: „(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“

Nemůže být pochyb o tom, že žalobce se dopustil závažného porušení zákonů České republiky, navíc se prokazatelně dopouštěl protiprávního jednání i na území dalších států Evropské unie. Ani to však nezabavuje správní orgány povinnosti opatřit si, ve vztahu k hodnocení přiměřenosti, příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu příslušných částí prvoinstančního i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány svorně připouští, či dokonce konstatují vysokou pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života. Ve světle výše citovaného rozhodnutí kasačního soudu je ale nezbytné, aby správní orgány zkoumaly a poměřovaly rovněž „vliv (rozhodnutí) na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.“. Ovšem, ačkoliv byly v řízení před správními orgány opakovaně navrhovány výsledky členů žalobcovy rodiny, takové důkazy nebyly provedeny, aniž by bylo řádně zdůvodněno, proč se tak nestalo. Přitom právě výpovědi členů rodiny, zde především manželky žalobce, by mohly podstatným způsobem osvětlit intenzitu možného dopadu rozhodnutí i na ostatní rodinné příslušníky. Tuto skutečnost soud vnímá jako zcela zásadní, protože otázku možného dopadu napadeného rozhodnutí i na ostatní rodinné příslušníky nelze „zodpovědět“, zjednodušeně řečeno, tak, že ostatní členové rodiny buď budou následovat žalobce do země jeho původu, nebo ne. A přesně k tomu ze strany správních orgánů došlo. Takové pochybení správních orgánů nebylo možné akceptovat, proto soud dospěl k závěru, že žaloba byla v tomto směru důvodná.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí. Tento krok soud zdůvodňuje tím, že to byl právě prvoinstanční správní orgán, který jako první pochybil způsobem, který soud správním orgánům vytýká v tomto rozsudku.

Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, a to výsledkem žalobce a jeho manželky, neboť tyto důkazy musí být primárně provedeny v řízení před správním orgánem. Stejně tak nebyly provedeny důkazy pobytovým spisem žalobcovy manželky, spisem Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 46T 9/2011 a dotazem ve Věznici Plzeň, neboť jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí i prvoinstančního rozhodnutí, zjevně nadbytečné.

[VIII] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **17.595,- Kč**, skládající se **a)** ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši **3.000,- Kč** (soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl přiznán, neboť příslušný návrh byl zamítnut), a dále **b)** z odměny zástupce žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání soudu dne 23. 3. 2016) ohodnocené částkou 3.100,- Kč/úkon, tj. celkem **9.300,- Kč**. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon, celkem tak **900,- Kč**, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“).

Soud neakceptoval žalobcem požadovanou náhradu za dvě podání – repliku ze dne 5. 3. 2015 a tripliku ze dne 22. 4. 2015, neboť obsahově se jednalo pouze o informativní podání s prezentací žalobcovu názoru, nadto uvedeným již v žalobě.

Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 23. 3. 2016, a to ve výši **600,- Kč** [100,- Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně v délce hodiny a půl].

Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši **1.262,- Kč** za cestu z Prahy (adresa kanceláře zástupce) do Plzně (adresa soudu) na jednání soudu a zpět dne 23. 3. 2016 a představující celkem 200 km (2 x 100 km) při použití osobního vozu tov. zn. BMW s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 8,5 litru nafty na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,80 Kč, což v daném případě činí **760,- Kč** [3,80 Kč x 200 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí **502,- Kč** $\{[(8,5 \text{ litru} \times 29,50 \text{ Kč})/100] \times 200 \text{ km}\}$, to vše ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou čtvrtou zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2016), když cena nafty motorové stanovená v § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb. činí 29,50 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 3,80 Kč.

Protože žalobce byl zastoupen zástupcem – plátcem DPH, byly odměna zástupce a náhrada zástupce navýšeny o částku **2.533,- Kč** odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 23. března 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková